

بررسی اثربخشی تمرینات وستیبولار بر توجه دیداری کودکان با ناتوانی هوشی

فاطمه کارگر ۱ (دانشجوی دکتری روانشناسی و آموزش کودکان استثنایی، دانشگاه اصفهان، دانشکده روانشناسی و علوم تربیتی، گروه کودکان با نیازهای خاص)
امیر قمرانی (استادیار گروه کودکان با نیازهای خاص، دانشگاه اصفهان، دانشکده روانشناسی و علوم تربیتی، گروه کودکان با نیازهای خاص)

چکیده

هدف: هدف تعیین تأثیر تحریکات وستیبولار بر توجه بخصوص توجه دیداری می‌باشد، تا با معرفی نتایج و اثربخشی این تحریکات بتوانیم مسیر روشنی را در کاربرد تحریکات وستیبولار در آموزش و درمان کودکان با ناتوانی هوشی نمایان کنیم. روش: در این مطالعه که از نوع پیش‌آزمون و پس‌آزمون با گروه کنترل است تعداد ۳۰ کودک با تشخیص ناتوانی هوشی در دامنه سنی ۷ تا ۱۲ سال با غلبه دست راست و بهره هوشی ۷۰-۵۰ (تشخیص از طریق آزمون وکسلر) پس از کسب رضایت از سرپرست به صورت تصادفی به ۲ گروه آزمایش و کنترل تقسیم شدند. یک گروه به مدت ۱۰ جلسه، به صورت هفتگی در جلسات مربوط به تحریکات وستیبولار شرکت نموده اما گروه دیگر نرمش‌های عمومی را دریافت کردند. قبل و بعد از آزمایش از تمامی شرکت کنندگان آزمون (IVA-PLUS-CPT) گرفته شد. اطلاعات به دست آمده با استفاده از نسخه ی شانزدهم نرم افزار SPSS تجزیه و تحلیل شد و تغییرات پیش آزمون و پس آزمون بین ۲ گروه نیز با آزمون t مستقل مقایسه شد. یافته‌ها: تحریکات تعادلی (وستیبولار) منجر به تفاوت معنادار در توجه دیداری افراد با ناتوانی هوشی شد ($p < 0.05$). نتیجه گیری: استفاده از تحریکات وستیبولار منجر به افزایش توجه دیداری کودکان با ناتوانی هوشی می‌شود و لذا می‌تواند به عنوان یک روش درمانی در درمان این کودکان مورد استفاده قرار گیرد.

کلید واژه‌ها: ناتوانی هوشی، تمرینات وستیبولار، توجه دیداری